

Svana Slagteren

"Jeg ved, hvem du er."

Ordene fik hende til at standse midt på gaden, og først senere slog det hende, at hun bare skulle være gået videre og ladet som om, hun intet havde hørt. Men da var det allerede for sent.

Sort ild, tænkte hun. *Her forsøger man at komme så langt væk som muligt fra alt og alle, og knapt har man sat sine fødder i den første større by, før man bliver genkendt.* Hun tog en dyb indånding og vendte sig om, med hånden hvilende på sit skæfte.

Der var ingen at se.

Hun blinkede vantro med øjnene. *Er jeg ved at miste forstanden? Er der onde ånder på spil?*

"Du er hende, er du ikke?"

Denne gang kom stemmen inde fra en gyde, der var så smal og mørk, at hun i første omgang havde overset den.

"Hvem der?" sagde hun og havde stadig ikke fjernet sin hånd fra skæftet.

Ud fra mørket trådte en lille skikkelse, hvis ansigt var indsmurt i så meget skidt, snot og pus, at det ikke var til at sige, om det tilhørte en dreng eller pige. Den let hæse stemme gav heller ikke svaret, og klæderne var så slidte og lasede, at de både kunne være resterne af en kjole eller en voksen mands skjorte. Hun skød barnets alder til at være otte-ni år, og ud fra lugten at dømme havde det sidst været i bad for et kvart liv siden. Godt nok var hun heller ikke selv en rosenhave efter flere uger på farten uden at komme nær varmt vand og sæbe, men dette var tæt på at overgå stanken efter slaget ved Brydemark.

Barnet bukkede dybt. "Mide bliver jeg kaldt, nådige frue."

Der var flere ting, som hun kunne have valgt at slå ned på i den sætning, så som barnets navn eller det at blive kaldt 'nådige frue' for første gang i sit liv. Godt nok af en snotunge fra det nederste lag af rendestenen, men alligevel mere end en bondedatter kunne forvente.

Så det eneste, hun sagde, var: "Hvad for noget?"

Mide var stadig dybt foroverbøjet. "Det vil være mig en ære at tjene en stor kriger som dig. Du vil ikke fortryde det."

Før hun kunne nå at standse sig selv, fløj det ud af munden på hende. "Undskyld, men hvem er det, du tror, jeg er?"

Mide så op. "Svana Slagteren, selvfølgelig. Ikke?" En snert af usikkerhed havde sneget sig ind i barnets røst.

Gunna Grimsdatter rystede på hovedet. "Du har fat i den forkerte," sagde hun og drejede om på hælen.

#

I generationer havde herredømmet Dalene været i slægten Kiltaris eje. Kong Lekime III havde skænket det til hærføreren Grigos Kiltari som belønning for indsatsen i Askekrigene. Kiltarierne dyrkede den frugtbare jord og sørgede for, befolkningen kunne gå i seng hver aften med fyldte maver og tryghed i sindet. Grigos selv gik for at være en retskaffen og beskeden mand, og det var egenskaber, som han videregav til sine sønner og deres sønner.

- fra *Huset Kiltaris slægtskrønike* af Laurinos Kiltari m.fl.

#

"Er det dig, de kalder Svana Slagteren?"

Ikke nu igen. Hun sukede og så op fra sit bord i krostuen. Første ordentlige måltid i ugevis, og så kunne man ikke engang få madro.

Foran hende stod tre mænd. Den forreste var tydeligvis lederen og bar finere klæder end de to andre, der mere lignede folk, man satte til at udføre det grove og beskidte arbejde. Hun kunne heller ikke undgå at bemærke, at de alle var bevæbnede, og at deres ankomst havde lagt en dæmper på stemningen i kroen.

"Hvem spørger?"

"Rasu Venders, og jeg sørger for lov og orden på vegne af Huset Kiltari. Nu ved du, hvem jeg er, så derfor spørger jeg dig igen, kvinde: Hvad er dit navn?" Han lød som om, han var vant til at kommandere rundt med folk - ikke ulig nogle af de kaptajner, hun havde tjent under.

"Du ved, hvem jeg er," sagde hun. "Gav han dig ikke mit navn?" Hun pegede over på kroejeren, som stod i døren til køkkenet og blev helt hvid i ansigtet, da hun så på ham. Han havde opført sig på samme måde, da hun var ankommet til kroen og havde spurgt efter et sted at sove.

"Jeg har desværre ikke så meget på mig, men hvis du har et tørt rum ude i stalden ..." havde hun nået at sige, inden han til hendes overraskelse havde givet hende nøglen til et værelse. Da hun havde spurgt til betalingen, havde han blot vinket afværgende og mumlet noget om, at det var klaret, mens sveden haglede ned ad hans ansigt.

Det samme havde gentaget sig, da hun var kommet ned i krostuen for at finde noget aftensmad og fik stillet en tallerken med kød og grøntsager og et bæger med vin foran sig, næsten inden hun havde sat sig ved bordet. Det havde været for godt til at være sandt, og de tre mænd foran hende var beviset på det.

Venders kiggede også over på kroejeren, hvis svedpletter under armene blev større og større, og som efterhånden var så bleg, at han måtte være på nippet til at besvime.

"Du sagde til ham, at dit navn er Gunnlaug Sigthorsdatter, og at du er kommet hele vejen fra Frostheim for at søge arbejde. Men det er ikke sandheden, er det?"

Gunna tog en slurk af sit bæger. Ingen grund til at lade den gode vin gå til spilde. "Du har ret," sagde hun. "Mit navn er Gunna Grimsdatter, og jeg kommer fra Fyrrland. Jeg tjente i fyrst Sigthors hær, men efter hans død har jeg ledt efter nyt arbejde. Den del passer."

Venders så eftertænksomt på hende. "Virkelig? Hvorfor så fortælle noget andet?"

Hun trak på skuldrene. "Sigthor havde mange fjender og var skyld i megen ulykke. Det er ikke alle, som er i stand til at glemme eller tilgive."

"Og hvad nu hvis jeg siger, du lyver?"

"Så bliver jeg ked af det. Hvem skulle jeg ellers være?"

"Svana Slagteren."

Hun rystede på hovedet. "Hvem er det?"

"En fjende af Huset Kiltari."

Hun begyndte at spise af sin mad, inden den blev helt kold. "Jamen, så held og lykke med at finde hende."

Venders nikkede til de to mænd bag sig. Den ene ryddede bordet med en hurtig armbevægelse, så tallerken og bæger fløj hen ad gulvet, mens den anden vristede kniven i Gunnas hånd fra hende. Derefter løftede begge hende op.

Hun var mere forbløffet end egentlig vred og så sig omkring efter hjælp. Al samtale var forstummet i krostuen, men alle havde travlt med at kigge på bordpladerne eller væggene.

Hun skulle til at råbe op, da noget i Venders' blik fik hende til at tie. Hun havde set for mange miste livet, netop fordi de havde overset den slags signaler.

"Følg venligst med," sagde han. "Vi har én, du skal møde."

#

"Det er hende! Svana Slagteren!"

"Og du er helt sikker i din sag?"

"Ja, nådige herre. Det var hende, som stak min fader ned bagfra og skar halsen over på mine ældre brødre, inden hun gjorde dette mod mig."

Den unge mand, som havde rettet anklagerne mod hende, pegede på den stump, hvor hans højre arm burde have været.

"Forinden spurgte hun, om jeg brugte højre eller venstre hånd, og da jeg svarede den højre, huggede hun den af med en økse. 'Så kan du ikke tage hævn, når du bliver voksen,' sagde hun. Tro mig, nådige herre, jeg har drømt om dette øjeblik lige siden." Han stirrede hadefuldt på hende.

"Jeg tror dig, Pios," sagde manden, som sad i salens største stol.

Han havde præsenteret sig som Semenós Kiltari, og hun skød ham til at være omkring de 40 år. Efter hans udseende og krop at dømme havde han aldrig sultet eller arbejdet i en mark så meget som en dag i sit liv, men ud fra det hun havde set af hans borg, havde han heller ingen grund til det. Huset Kiltari skilte sig ikke med dets rigdom, men små ting hist og her fortalte historien om slægtens fremgang: Mændenes våben og udrustning, velholdte og nypudsede. Rum, der virkede varme og tørre og uden spor af fugt. Møbler, der var små kunstværker i sig selv.

Semenós vendte sig mod hende. "Hvad har du at sige til dit forsvar, Svana Slagteren?"

"At jeg stadig ikke aner, hvad det er, I taler om."

"Du benægter også, at du er blevet hyret til at slå mig ihjel?"

"Det siger vist sig selv. Hvorfor skulle jeg dræbe en mand, som jeg heller ikke havde hørt om før i dag?"

"Du kunne have dine grunde. 200 af dem."

"Hvad for noget?"

Semenós smilede. "Rygterne siger, mine fjender har tilbudt dig 200 sølvmonter for at tage mit liv. Guderne må vide, hvor de har fået pengene fra. Jeg var åbenbart for venlig, da jeg hævdede skatterne sidste gang." Han så hende direkte i øjnene. "Svana Slagteren, hvis du er villig til at forråde din arbejdsgiver, giver jeg dig det halve oveni. Men vid at dette tilbud kun gælder her og nu."

Hun blinkede. "Tilbyder du mig 300 sølvmonter?"

Semenós kluklo. "Kvinden kan regne. Det er mere, end de fleste af mine mænd er i stand til. Hvad siger du?"

Hun sank en klump. "Godt, jeg er hende."

Den enarmede unge mand ved Semenós' side havde fulgt med i samtalen. Først nu virkede det som om, det gik op for ham, hvad der var sket.

"Nådige herre!" råbte han.

Semenos så irriteret på ham. "Du er velkommen til at gå, Pios. Vi har ikke brug for dig mere i dag. Vi takker for din hjælp." Han signalerede til sine vagter.

"Men ... hun ..." forsøgte Pios, inden han blev grebet bagfra.

Vagterne var på vej ud af salen med ham, da Venders greb ind.

"Øjeblik," sagde han og så nøje på Pios. "Hvor gammel var du, da din fader og brødre døde?"

"S-syv år, kaptajn."

"Og hvad er du nu? 19? 20?"

"21, kaptajn."

Venders kiggede over på Gunna. "Denne kvinde ser kun ud til at være et par år ældre end dig. Så hvis hun skulle have gjort, hvad du siger, for 14 år siden, ville hun ikke have været andet end et barn. Er du helt sikker i din sag?"

Pios så forvirret ud. "Hvem skulle det ellers være? Se på hende. En høj, lyshåret kvinde fra nord, som bærer våben og taler vores sprog. Det må være hende."

Venders gik hen til Gunna. "Hvis du er Svana Slagteren, hvorfor kaldte du dig så noget andet på kroen?"

"Som du kan høre, har jeg mange fjender."

Han vendte sig mod Semenos. "Jeg tror, hun lyver. Hun er ikke Svana Slagteren. Hun er for ung, og jeg kan heller ikke se det ar i ansigtet, som folk siger, hun har."

Semenos kneb øjnene sammen. "Der er kun en måde at finde ud af det på," sagde han så. "Giv hende noget at kæmpe med."

Venders nikkede og trådte væk fra Gunna. Da han var kommet på afstand, smed han noget hen foran hendes fødder. Hun kiggede ned. Det var den kniv, hun havde brugt til sin aftensmad. Semenos nikkede til de to mænd, som Venders havde haft med på kroen.

"Dræb hende," sagde han.

Læs resten af novellen i *Ny Dansk Fantasy 2014*, Kandor, 2014